

Begreberne »principiel betydning« og »generel betydning« forstås efter Ankestyrelsens praksis således:

- En sag har principiel eller generel betydning hvis den omfatter forhold, Ankestyrelsen ikke tidligere har taget stilling til, herunder spørgsmål i forbindelse med nye regler,
- den vedrører ændringer i retsopfattelsen udtrykt af Folketingets Ombudsmand, landsretterne eller af Højesteret,
- den rejser spørgsmål om administrative forskrifter, strider mod loven eller savner lovhjemmel,
- den vedrører spørgsmål, hvor ændrede samfundsforhold eller ændrede holdninger i befolkningen skaber behov for at tage ældre praksis op til fornyet vurdering, eller den i øvrigt berører et område, hvor Ankestyrelsen finder behov for at ændre praksis,
- hvor afgørelsen strider imod Ankestyrelsens offentliggjorte praksis,
- den har generel betydning for retsanvendelsen på det pågældende område, det vil sige, dens afgørelse har betydning ikke alene for den konkrete sag, men også for andre sager og altså indeholder et generelt aspekt,
Sager af generel betydning kan fx være sager:
 - som er egnet til at udstikke retningslinier for et bestemt område,
 - som kan belyse almindelig praksis,
 - som viser betydelig forskel i retsopfattelsen lokalt eller regionalt,
 - som vedrører generelle forvaltningsretlige sagsbehandlingsspørgsmål, som det er af betydning at få lagt nogle normer for, inden for det sociale område.

Til § 56

Bestemmelsen er en videreførsel af § 6, stk. 4, i lov om Den Sociale Ankestyrelse. Det er i bestemmelsen præciseret, at der ud over styrelseschefen eller vicedirektøren tillige deltager 2 ankechefer i mødet. Afgørelserne træffes ved almindeligt flertal. I tilfælde af stemmelighed er formandens stemme udslagsgivende. Dette gælder også sager efter § 54.

Til §§ 57 – 59

Bestemmelserne er en videreførsel af hidtil gældende regler.

Til kapitel 10

I dette kapitel foreslås reglerne om klage og behandling af klagesager m.v. samlet. Tilsvarende er

hidtidig praksis, bl.a. efter henstilling fra Ombudsmanden, medtaget.

Til § 60

Bestemmelsen om, at kommunens og amtskommunens afgørelse kan indbringes for det sociale nævn, med mindre andet er bestemt, er en videreførsel af den hidtidige klageadgang for den person, som afgørelsen vedrører. For at få et mere enstrengt klagesystem foreslås det, at amtskommunens afgørelser ligesom de kommunale afgørelser kan indbringes for det sociale nævn. I dag indbringes amtskommunens afgørelser for Den Sociale Ankestyrelse, jf. bistandslovens § 15, stk. 6. Der henvises til de almindelige bestemmelser.

Til § 61

Bestemmelsen svarer til bistandslovens § 16, pensionslovens § 61 og delpensionslovens § 18 om, hvilket socialt ankenævn der skal tage stilling til en uenighed mellem kommuner om deres forpligtelser efter denne lov.

Den nuværende regel i bistandslovens § 15 a om, at kommunalbestyrelsen kan klage over amtsrådets afgørelser til Den Sociale Ankestyrelse, foreslås erstattet af en regel om, at uenighed mellem en kommune og en amtskommune om deres forpligtelser efter loven kan indbringes for det sociale ankenævn. På den måde får man den samme klagestruktur for afgørelser, der er truffet af kommuner og amtskommuner. Der henvises til bemærkningerne til § 45 i kapitel 7 om amtskommunens repræsentation i det sociale nævn.

Til § 62

Efter § 62 i lov om social pension er det Direktoratet for Social Sikring og Bistand (Den Sociale Sikringsstyrelse), der varetager administrationen af sager om pension for personer, der har fast bopæl i udlandet m.v.

Efter de hidtidige regler har der i tilfælde af uenighed mellem (Direktoratet) Den Sociale Sikringsstyrelse og en kommune om, hvor en person har fast bopæl (i Danmark eller udlandet) – d.v.s. spørgsmålet om hvem, der skal varetage administrationen af en konkret sag – indtil videre været forskellige klageveje alt efter, om det var pensionisten eller kommunen/Den Sociale Sikringsstyrelse, der klagede. Endvidere har det haft betydning hvilken myndigheds afgørelse, der bliver klaget over.

Således kan pensionisten indbringe spørgsmålet for Den Sociale Ankestyrelse efter § 50, stk. 2, 1. pkt.